

Ze sborových akcí

Ne	2. 5.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková
Po	3. 5.	16:30	schůzka křesťanské služby
Út	4. 5.	14:30	koncert nejen pro starší věkem
Ne	9. 5.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková
Út	11. 5.	14:30	setkání starších věkem
Út	11. 5.	19:00	schůzka hospodářské komise
Čt	13. 5.	19:00	schůze staršovstva
Ne	16. 5.	9:30	bohoslužby, Petr Sláma
Út	18. 5.	14:30	setkání starších věkem
Út	18. 5.	19:00	ekumenická biblická hodina
So	22. 5.		úklid kostela
Ne	23. 5.	9:30	Svatodušní neděle, Ester Čašková, VP, sbírka na Diakonii
Út	25. 5.	14:30	setkání starších věkem
Ne	30. 5.	9:30	bohoslužby na závěr synodu

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb* a *Jana Šarounová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem L^AT_EX 2_ε připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Botanická zahrada v Tróji

Obsah

Vzkříšení je prolomením nebe na zem	2
Ekumenická dvojčata	6
Konec války očima benátského kluka – jaro 1945	10
Pet tropicana	14

Vzkříšení je prolomením nebe na zem

Kázání Ester Čaškové na Pondělí velikonoční 2010

1 Kor.15,1–11 *Chci vám připomenout, bratří, evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, které je základem, na němž stojíte,² a skrze něž docházíte spásy, držíte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval – vždyť jste přece neuvěřili nadarmo.³ Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem⁴ a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem,⁵ ukázal se Petrovi, potom Dvanácti.⁶ Poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli.⁷ Pak se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům.⁸ Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně.⁹ Vždyť já jsem nejmenší z apoštolů a nejsem ani hoden jména apoštol, protože jsem pronásledoval církev Boží.¹⁰ Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo; více než oni všichni jsem se napracoval – nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou.¹¹ Ať už tedy já, nebo oni – tak zvěstujeme a tak jste uvěřili.*

Docela mě uvedl do rozpaků

jeden spolužák, když se mě zeptal: „Čeho chceš ve své práci dosáhnout? Co je tvým cílem?“ Nedovedla jsem to říci jednodušeji, než že chci kázat evangelium tak, aby byli lidé spaseni. Aby nechodili do kostela nadarmo, zbytečně, bez užitku, ale aby z víry měli ten největší užitek, co z ní lze mít.

K téhle zásadní otázce se dostává ke konci svého dopisu do Korintu i apoštol Pavel. Mluvil o všem možném, jak to v církvi má a nemá vypadat, že všemu má vévodit láska a ohled na druhé. Teď jako by se zarazil a řekne: Doufám, že jsme zajedno v tom zásadním, protože jinak ty praktické věci nemají smysl.

V evangeliu a v křesťanské víře jde o spasení, o vzkříšení, o život a smrt. Pokud nám jde o něco jiného, o něco míň závazného a závažného – třeba o pěkné společenství, o radostné tváře a nadějnou atmosféru nebo o církevní hudbu a zpívání – nepochopili jsme, co víra je. Pokud víra zásadním způsobem neovlivňuje náš postoj k životu a smrti, uvěřili jsme nadarmo a nemáme z víry užitek, který bychom

Pet tropicana

Vycházka na výstavu

Tento „botanický“ a „plastový“ zážrak jsme mohli shlédnout při sborovém odpoledním výletě do Tróje. Po krátké „natěšené“ cestě jsme se samou nedočkavostí vřítily do skleníku. Nedbaje na tropické horko jsme si dokázali užít krásu květů, ale hlavně plastových soch. Dokonce i v tunelu jsme se pod vodou dívali na kraby, ryby i řasy z pet lahví. Modré opice i bílý dikobraz na nás zvědavě pokukovali svými pet „očky“. Všichni jako by říkali: „Co je to tu za divné tvory? A z čeho jsou vyrobeni?“ Kromě plastových vážek, žab, krokodýla i netopýrů jsme obdivovali i různobarevné motýly, kteří po nás chvílemi i lezli. Jiní byli právě vyndaní z líhně a rozbalovali si křídla (jejich kukly byly přivezeny až z Shakespeara rodného města Standfordu nad Avonou, kde je motýlí farma). Sledovali jsme chovatelku, která již zralé motýly vypouštěla ze skleněné líhně, aby se rozlétli po celém skleníku

nebo se usadili na některém návštěvníku. V tropické expozici jsme viděli i plastové květiny, byly tak důkladné, že jsme si je téměř spletli s opravdovými, které umělým pralesem zářily všemi barvami. Velký déšť dokonce i s kroupami jsme slyšeli našťestí jen přes střechu skleníku, některé zmátl zvuk pouštěný z reproduktoru. Teprve pohled na zmáčené návštěvníky, kteří právě přicházeli, nás přesvědčil a poznali jsme, čemu jsme unikli. Při procházce mezi kvetoucími hyacinty, tulipány a narcisy nás pak osvěžil mezi slunečními paprsky už jen mírný deštěk. Poté jsme venku navštívili japonskou zahradu, která je jako stvořená pro hru na honěnou – pouze po kamenných chodnících. Přes vinici svaté Kláry jsme sešli k Trojskému zámku, ukončili výlet „sladkou tečkou“ v místní cukrárně a plni zážitků se vrátili domů. Tento výlet se nám velmi vydařil.

Adelaida Wernischová, 11.4.210

z ní mohli mít. Jako kdybychom si nevyzvedli výhru, kterou jsme vyhráli. A jaký je ten užitek? Co je základem víry? No přece naděje na vzkříšení! Spasení, záchrana, jistota, že život má cíl v Bohu a že k němu směřujeme už teď navzdory zlu a smrti a navzdory naší hříšnosti.

Základ křesťanské víry apoštol Pavel vyjadřuje čtyřmi slovy, krátkými, skoro holými větami: *Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem, byl pohřben třetího dne byl vzkříšen podle Písem a ukázal se Petrovi, potom Dvanácti, Jakubovi a všem apoštolům a nakonec i mě.* To zvěstujeme.

Jak ukáží další staletí, je to opravu to nejstručnější vyjádření, víc už ho zkrátit nelze. Ani jedno z těch sloves nemůžeme vynechat. Církevní dogmatika na ně naopak nabalila spoustu dalších vět, takže nám tahle stručnost možná přijde vhod. Je to úžasné – a já v tom vidím působení Ducha svatého – že se na tomhle vyjádření víry ti první svědkové shodli. Že se ujalo a prosadilo v celé církvi a jako základ Apoštolského vyznání platí až dodnes. Nebylo to vůbec sa-

mozřejmě ani jednoduché. Vždyť uplynulo aspoň 30 let od Ježíšovy smrti a vzkříšení, než tohle Pavel napsal. A on sám z toho nezažil vůbec nic – kromě svého obrácení. Ostatní měl jen z doslechu. Není zvláštní, že se na tomhle svědectví všichni shodli? Že jsou jednotni ve vyprávění o tom, co prožili každý jinak? Vždyť při ukřižování se učedníci rozprchli. Při pohřbu nikdo z nich nebyl. A o prázdném hrobu jako důkazu vzkříšení Pavel vůbec nemluví. Z jiných dopisů víme, že mezi různými skupinami učedníků byly velké rozpory. Ale na tomhle zásadním vyznání se dokázali shodnout.

Víra má svůj pevný základ. To je i pro nás důležité. Nejsou to jen něčí vznešené myšlenky nebo nějaký probuzený stav lidské duše. Nejsou to ani jen názory, které se s každou generací mění a přizpůsobují. Základem evangelia i naší víry jsou skutky Boží. Dílo Ježíše Krista pro člověka. A tím největším Kristovým dílem nebylo ani jeho učení, ani uzdravování. Jeho největším dílem byla jeho smrt a jeho vzkříšení. Ten, kdo nevěří v Ježíše Krista ukřižovaného za svoje hříchy a vzkříšeného z Boží moci – ten není křesťan.

Učedníci ani ženy z Ježíšova

okruhu to hned nepochopili. Také si mysleli, že Mistr je přece musí dovést až do Božího království, jít v čele jako správný vůdce. Zdálo se jim, že selhal, nedopadlo to dobře. Lidská brutalita, zrádnost, touha po moci a násilí měly přece jen navrch. Naděje na lepší svět, na pokoj a usmíření mezi lidmi byla pryč. O tom byli na Velký pátek všichni přesvědčeni. Zklamání, zoufalí, osamělí a bezradní. Nerozuměli tomu. A o velikonoční neděli ráno byli šokovaní, oněmělí údivem, rozpacití a stále ještě nechápaví. Teprve Ježíšovo zjevování a moc Ducha svatého jim otevřela oči.

Je to zvláštní, že lidi větší vůbec nezaráží smrt nevinného, prokazatelně dobrého člověka Ježíše z Nazareta. Jeho ukřižování nám nedělá problémy a nikdo se nad ním nepozastavuje. Problémy nám dělá vzkříšení. Nám i učedníkům. Pochopili teprve mnohem později, že se stalo to, co Bůh chtěl. To je ono „stalo se podle Písem“. Oni to přece znali, teoreticky to měli zvládnuté, farizejská strana měla dokonce vzkříšení jaksi ve svém „volebním programu“. Počítalo se s tím. Jenže teoreticky mluvit o vzkříšení a pak se potkat s tím, který byl především popra-

ven – to jsou dvě různé věci. To jsou zbožné úvahy na jedné straně a osobní strhující zážitky na straně druhé.

Vzkříšení jako světový názor je naprosto neškodné. A myslím, že tak ho vnímají ti, kteří na pohřbech pokyvují hlavou, pláčív a vděčně poslouchají farářovu útěchu – ale vůbec jí nevěří. Víra se může stát neškodnou. Ale také může být MOCÍ, která zásadně mění postoj k životu i ke smrti. To, co říkají ženy u hrobu, to, co dosvědčují učedníci a co zažil sám apoštol Pavel, to už vůbec není neškodné. To je zážitek, který zásadně ovlivnil život všech, kteří ho prožili. Pochopili, že v tom dění, v tom vzkříšení jsou namočení také, že se jich to bezprostředně týká. Že mají styk ne se záhrobím, ale s novým světem, s nebem, s věčností. My jsme samozřejmě namočení i v tom ukřižování, to je základ našeho křtu. Týká se bezprostředně našich hříchů a možnosti odpuštění. Ale to nás tolik nevzrušuje jako ono vzkříšení. A tak se lidé po staletí pokoušeli a pokoušejí všelijak vzkříšení dokázat, pochopit, přijít mu na kloub. A jsou úplně vedle. Vzkříšení je začátkem nového světa, a proto ho nemůžeme posuzovat měřítky a možnostmi světa

Na Hod Boží velikonoční 4. dubna 2010 byla svátostí křtu v kostele sv. Petra v Brandýse nad Labem připojena k lidu Božím Marie Slámová, dcera Petra a Lucie a sestřička Marty a Hany. Na Marii a její další cestu myslíme a celé rodině přejeme, aby spolu i každý zvlášť mohli stále víc poznávat lásku a dobrotu našeho Pána.

žek, distinkcí, opasků, s utrženými dragouny to byli náhle ošuntělí zajatci s jídelní miskou. Obyvatelé města si je vybírali na různé úklidové práce. Byli vděční za každý krajíc chleba. Nejraději pracovali na zahradě. U nás byli na zahradě také dva vojáci. Mluvili s tatínkem, já jsem se divil, že si někdy utírali z obličejů slzy. Prý nevěděli, zda a kdy se vrátí domů. Že doma je vše zničené válkou.

Čokoláda v obchodech ještě dlouho nebyla. Zato škola zase sloužila svému účelu a v obou

(na doporučení sestry Věry Janečkové přetištěno s laskavým svolením autora i redakce)

ilustrační foto převzato z <http://www.ahmp.cz/povstani/foto>

sálech modlitebny se po úklidu zase zvěstovalo evangelium. V padesátých letech soudruzi na StB v Mladé Boleslavi sdělili otcí jako kazateli benátského sboru Jednoty Bratrské, že do dvaceti let křesťanství a církve zcela zaniknou. Kde ta služebna byla a jak skončili ti vyšetřovatelé, nevím, ale oba benátské sály, malý i velký, jsou po rekonstrukci a Boží Slovo se v nich svobodně – díky Bohu – zvěstuje dodnes.

Pavel Dostál

starého. Máme co dělat se skutečností, která se vymyká našim zkušenostem a našemu myšlení, v níž žádné naše výpočty nevyjdou. Dodsud vidíme jako v zrcadle, říká apoštol A to podstatné, oč při vzkříšení jde, vůbec nejsou biologické změny. Není to znovuoživení, smrt navracená zpátky. Vzkříšení je nové Boží stvoření. Patří k tomu eschatologickému, k tomu novému, co Bůh povolává z nicoty v bytí.

Tohle nové stvoření je v Božím plánu. A učedníkům až později došlo, že byli svědky zlomu v dějinách, zlomu epoch, kdy Bůh splnil, co sliboval. Na kříži zatím triumfovala smrt. Dokonce i Boží Syn jí podlehl. Co může chtít víc? Zdálo se – na chvíli – Ježíši samému i učedníkům, že ona má to poslední slovo, tu největší moc. Ale neměla! Bůh Ježíše povolal k životu. Nenechal smrti její poslední slovo. Vyšoupl ji z jejího nejvyššího trůnu. Bůh tvoří nové věci i tam, kde smrt říká: Dost, už nic nebude. Bůh tvoří nové možnosti i tam, kde se nám hříšníkům zdá, že už dále není možné nic. To je evangelium. Dobrá zpráva o naději.

Vzkříšení je novým stvořením, prolomením nebe na zem. A my stykem s tím Ježíšem, který už

je teď v nebi, máme vlastně styk s věčností, s nebem. Jsme tím zasaženi, přes Ježíše to na nás jaksi svítí, proudí, působí. Vzkříšení Ježíše Krista se nás tak osobně týká, dává našemu životu nový horizont, nový rozměr, novou naději tam, kde se zdálo, že už dál není nic. Pokud tomu nevěříme, pak jsme křesťany nadarmo. Zbytečně a je to škoda.

Jaký pro to všechno máme důkaz? Žádný. Ano, je to otázka víry. Nedá se to dokázat. Ani celá teologie nepopírá, že nemáme pro svou víru vnější důkaz y. A nemá cenu se snažit vzkříšení nějak objektivně dokázat pomocí nezávislé vědy. Víra je totiž zaujatá. Při přednášce prof. Koháka se jeden mladý muž zeptal: „Když pořád mluvíte o nadějných budoucnosti, kterou pro nás Bůh připravil, nefandíte si trochu? Jakou máte záruku, že budoucnost opravdu bude nadějná, že Boží stvoření přežije?“ Profesor Kohák mu odpověděl: „Fandíme si. To je víra. Záruku nemáme vůbec žádnou. Víra je spolehnout se na Boha i proti všem prognózám. Ale vzhledem k tomu, jaké máme s Bohem zkušenosti z minula, odvažujeme se čekat dobré i v budoucnosti.“ To je ten užitek víry. Amen

Ekumenická dvojčata

(vyšlo v časopise Anno Domini r.3/1992 č.7)

„Znal jsem dvě holky, co uvěřily. Byly to sestry. Z jedné se z roku na rok stala (bigotní) katolička. Z druhé se později ze dne na den stala (bigotní) evangelička. Když jsem je navštívil, chtěly mně zvěstovat zázrak. Ale celý večer se nedohodly, jak se má o zázraku mluvit s nevěrcem“ – Z knihy Martina Vopěnky Kameny z hor. Prozradím vám, že ony sestry jsou

Jak vzpomínáte na vaše společné dětství?

Eva: Do určitého věku jsme měly běžné kontroverze. Vliv věřící babičky a tety – řádové sestry se projevil hlavně v jejich krásném a láskyplném vztahu k nám, ale náboženskou výchovu jsme neměly žádnou, protože babička nechtěla narušovat ateistickou výchovu našich rodičů, přesvědčených o tom, že náboženství je tmářství. Zpětně vzpomínám na krásné dětství a oceňuji zdrženlivost babičky, která vložila všechnu naději do modlitby.

Helena: Eva mluví o kontroverzích, já bych spíš řekla, že šlo o běžné šarvátky ve věku, kdy si každý člověk vybojovává pro sebe

dvojčata, jmenují se Helena a Eva, žijí v Praze a obě jsou dnes vdané. O deset minut mladší Eva je matka tří dětí, Helena studuje na Evangelické teologické fakultě UK. Eva přijala křest do katolické církve, když jí bylo devatenáct, Helena do Českobratrské církve evangelické ve svých dvaceti letech. Jelikož obě spolupracují s redakcí Ádělka, nebylo pro mě vůbec těžké odchytnit je na slovíčko.

větší prostor svobody a nutně přitom naráží, nejvíce na své nejbližší. Myslím, že nás však hodně ovlivnila výchova vedoucí k rovnocennému postavení všech dcer (máme ještě mladší sestru Jitku) vůči rodičům a dalším členům rodiny. Tuto „rodinnou spravedlnost“ jsme pak ve víře rozšířily na všechny lidi, nikdo nemá být ponižován a nikdo nemá být „rovnější“. A tak když občas slyšíme o nějakých „kulišárnách“ v církevních institucích, žasneme a trpí náš ideál církve? Ještě se vrátím k duchovnímu působení v dětství – teprve po babiččině a dědově smrti jsem si uvědomila, co všechno pro nás znamenali, a jsem vždycky

zavírat vodovod. Někdo tvrdil, že při zhroucení domu se dá ve sklepě přežít, pokud se nenaplní vodou, a že hasit stejně není dobře možné. Pamatuji si, že při jednom vyhlášení náletu létala nízko letadla se zatřeným označením. Prý šlo podle typu o německé Siebly. Ty shodily pět bomb na místní továrnu. Ve sklepě s okénky krytými žulovými obrubníky to divně dunělo. Tatínek hledal klíč na uzavření vody. Našel jsem ho já. Byla to věc, co mě v přítomnosti tlačila do zad. Tak jsem byl pochválený hrdina a byl hrdý.

U nás na zahradě odpočívali němečtí vojáci. Ke mně se chovali přátelsky. Na dece zde řadu dní seděla a četla si vojínka. Tatínek uměl dobře německy a dozvěděl se od ní, že je Holanďanka – radistka a že se bojí konce války. Měla hrůzu ze zajetí. Zaujalo mě, i když jsem to nechápal, že za poslední měsíc ji devět vojáků požádalo o ruku. Otec mi řekl, že to tak za takových okolností bývá, více ne. Byla to modrooká štíhlá plavovláška, co se neusmívala. Tatínek se vojáků ptal, proč neodjedou, když válka skončila. Oni řekli, že to nejde, že by je bez jízdního rozkazu zastavili a postříleli na první velké křižovatce. Já si zase myslel, že by

to šlo, kdyby vpředu jel tank, co stál na ulici. Těšil jsem se na konec války, že bude v obchodech čokoláda a pomeranče. A pak to přišlo. Ze školy nás pustili o velké přestávce, ať jdeme rychle domů. Na náměstí byly davy lidí s trikolorami z obchodu pana Štalíka. Byli zde tatínek i maminka. Tu lidé křičeli: „Dolů s tou fanglí!“ Na stožáru vedle radnice vlála německá vlajka. Pak přiběhl jeden pán a hlasitě volal, že jde od starosty. Ať lidé okamžitě vyklidí prostor u vlajky, nebo z balkonu muzea začne střelba. Už tam stál důstojník u obsluhy s kulometem. Lidé utíkali, vyklidili prostor a na plochu před stožár nepochodoval oddíl německé armády. Dnes vím, že to byla rota. Asi sto mužů se zbraněmi a granáty za pasem. Hovořil k nim německý major. Pak zaburácelo třikrát: „Heil!“ Vlajka pomalu klesala dolů. Zde ji dva vojáci pečlivě poskládali. Vlajka i muži odpochovali, kulomet z balkonu zmizel. Tím v Benátkách nad Jizerou skončila válka. Lidé stále volali: „Ať žije prezident Beneš!“ Němečtí vojáci i ti, co stále přicházeli, byli shromážděni na dvoře místní sladovny za ostnatým drátem. Hlídala je revoluční garda, ozbrojení muži s páskami na rukávě a ručními granáty. Bez výlo-

Konec války očima benáteckého kluka – jaro 1945

Vzpomínky – vyšlo v časopisu Kompas brněnského sboru CB 6/2009

Velikou budovu školy v Benátkách nad Jizerou zabrala německá armáda. Použila ji jako kasárna a posádkový lazaret. Pro benátecký sbor to byla rána. Kazatelna a dlouhé lavice z malého sálu se včetně skříně a židlí naskládaly do zadní části velkého sálu, který se hodně zmenšil. Do malého sálu donesli školní lavice. Z postižené školy sem chodili učitelé a žáci čtvrté třídy. Já byl ve druhé třídě a musel navštěvovat také jinou budovu. Ve sborovém domě byl u rodiny Cachových ubytován mladý německý důstojník v černé uniformě. Byl to inspektor. Dnes vím, že plnil úkoly jako komisař v Rudé armádě.

Jednou jsem šel s tatínkem vstupní ulicí do města. Několik německých vojáků, o hodně starších než tatínek, tu stavělo zátaras. Takovou ohradu ze zaražených klád, vyplněnou balvany. Tatínek se ptal, zda to má význam. Jeden šedivý voják bez čepice odpověděl: „Ano, pane, má to velký význam. Máme s tím zkušenosti. Děláme to od Stalingradu.“ Tehdy jsem nepochopil

ironii starého vojáka, který v účel opevnění vůbec nevěřil.

Při rodinné večerní pobožnosti se tatínek vždy modlil za trpící, zraněné, za lidi a malé děti bez domova, na cestách a ve vězeních. Za svého bratra internovaného v koncentračním táboře. Šeptalo se, že Evropou všemi směry proudí vězeňské pochody smrti lidí ze zrušených věznic.

V dubnu v naší ulici, lemované starými lipami, zaparkoval svá vozidla vojenský útvar armády generála Schoenera, ustupující z východní fronty. Vyvažovaly zde dvě polní kuchyně. Vojáci s jídelními miskami řadou postupovali ke kotlům na oběd a večeři přímo na chodníku. Lidé měli strach, že hloubkoví letci kolonu krytou korunami stromů odhalí a zaútočí. Tím mimo jiné i na modlitebnu, zahradu a sborový dům. Stále se ozývalo hučení svazů spojeneckých bombardérů, které se ve velkých výškách nerušeně sunuly oblohou.

Vedly se spory, zda je při leteckém poplachu lepší zavřít či ne-

strašně šťastná, když se s nimi mohu potkat ve snu a prožívat blízkost, která nám tolik chybí, pokud jde o rodiče. To je myslím trápení, které prožíváme s Evou úplně stejně, zde žádné konfesní rozdíly nehrají vůbec roli. Přestože nám jsou rodiče velmi blízcí, prožíváme téměř při každém setkání duchovní propast a naši neschopnost svědčit jim o Boží lásce a o tom, že se člověk nemusí spoléhat jen sám na sebe. Je to asi problém každého konvertity, když se chce v nádherném opojení z prvotního setkání s Bohem sdílet se svými nejbližšími a naráží na chlad, nezájem a někdy i pohrdání. Je to zápas o pochopení toho, co znamená „cti otce svého a matku svou“, když oni nectí Hospodina, který nás „vyvádí z Egypta“.

Jaká byla, Evo, tvoje cesta do katolické církve?

Bylo to rok po babiččině smrti. Jela jsem tenkrát na školní brigádu. V jednom pokoji, kde si nás asi dvacet holek povídalo o všem možném, mimo jiné i o knížce Dýka a kříž, jsem prožila vnitřní setkání s Bohem. Tento okamžik vnímám jako skutečnou dělicí čáru mezi mou nevěrou a vírou. Dá se to těžko vystihnout, ale dodnes si na tento okamžik vzpomínám a vybavuji si

vnitřní světlo a naprosté přesvědčení, že je Bůh. Hned potom jsem začala se dvěma věřícími spolužačkami chodit do kostela a za tři roky jsem byla pokřtěna. Když si vzpomenu na první seznámení s kostelem a s vírou, připadá mi zvláštní, jak mi to všechno přišlo přirozené a blízké.

A jaké byly, Heleno, okolnosti tvého vstupu do společenství ČCE?

Asi netradiční, protože jeden náš profesor učí, že víra je ze slyšení. Já jsem totiž uvěřila „ze čtení“! V osmnácti letech jsem prožívala krizi, která mi tehdy připadala bezvýchodná – rozpadl se vztah, který pro mě strašně moc znamenal, a já jsem přemýšlela o tom, co má ještě v životě nějaký smysl, když všechno – i to nejkrásnější – je ohroženo zlem. V Novém zákoně, který se mi „náhodou“ dostal do ruky, jsem našla slova o tom, že Ježíš přemohl všechno zlo. Bylo to pro mě otevření úplně jiného světa, začala jsem NZ číst od začátku, modlit se Otčenáš a Pán Bůh mě nejen vytáhl z krize, ale odpověděl mi na mnohé otázky, které mě tehdy pálily. Pak jsem se dostala – taky „náhodou“ – do sboru ve Višovicích, kde jsem potkala spoustu bá-

ječných lidí a zažila atmosféru, na kterou nelze zapomenout. Mluvili jsme tam o všem, čím jsem dosud žila – o kultuře, o politice atd. Toto společenství jsem prožívala jako setkání s církví, jak jsem o ní četla v NZ. Když dnes poznávám některá fundamentalistická společenství, jsem moc vděčná za to, že mě Pán Bůh přivedl zrovna do Vršovic, myslím, že kdybych potkala na své cestě „ze světa“ nějaké fanatiky, byla by moje cesta do církve mnohem delší a krkolomnější.

Trápí tě, že se tvá rodná sestra stala členkou jiné církve než ty?

Netrápí mě to a myslím, že mě to ani nikdy netrápilo, už od začátku mi bylo jasné, že Eva našla svůj domov v katolické církvi, a tak jsem neměla důvod ji odtamtud „lanařit“. Spíš mně někdy vadilo, že příliš nekriticky přijímá určitá dogmata, která mně tak jednoznačně nepřipadají. Pamatuji si, že když jsem ještě byla „úplně mimo víru“, vyčetla jsem Evě, že klečí před kdejším knězem a papouškují jeho názory, místo aby myslela hlavou. Tehdy jsem ještě nevěděla, že klečí před Bohem.

A tebe, Evo, nikdy neštvalo, že Helena nezakotvila právě v ka-

tolické církvi?

Krátce po konverzi jsem začala hovořit o Bohu se všemi, se kterými jsem se znala. Pochopitelně jsem si vzala na starost i obrácení Heleny (druhá sestra byla v té době ještě malá, a tak unikla mému razantnímu přesvědčování). Na Helenu jsem křičela, hádala se s ní a ani jsem nepostřehla, že už si čte sama Písmo svaté. Když začala chodit do evangelického sboru, nedokázala jsem prožívat radost, že je také křesťankou, spíše jsem tento fakt pocítovala jako přechodný stav, po němž nutně musí následovat vstup do katolické církve. Jako kdyby jí chyběla jedna noha. V tomto duchu jsem zintenzivnila své modlitby za ni a připadalo mi zvláštní, že moje prosby za obrácení rodiny byly tak divně vyslyšeny – druhá sestra Jitka byla za pár let pokřtěna v evangelické církvi! Pak následovalo dlouhé období, nazvala bych ho období „Bílé Hory“. V té době jsme totiž spolu s Helenou pracovaly v jedné malé, těsné kanceláři v Klementinu, kde našimi rozhovory o víře atmosféra velice houstla. Musím však říct, že po nalezení svého životního poslání jsem přestala prožívat vztah k Bohu tak bigotně. S větší úctou a tolerancí k názoru a přesvědčení druhých

lidí. Skončilo období vzájemného obrácení „na správnou víru“. Helenin vztah k Bohu, rozhovory s jejím manželem (evangelickým teologem) a společná modlitba téměř smazaly rozdíl do té doby tak zřejmý.

Heleno, jak se dnes období „Bílé Hory“ jeví tobě?

„Bílou Horu“ jsme prožívaly docela v malém, myslím, že jiskření mezi námi nebylo pro nás nijak nebezpečné. Někdy však zraňovalo naše přátele. Tohle období je však už díky Bohu daleko za námi a teď je to spíš tak, že nás trápí podobné problémy v obou církvích. Já sama jsem v katolictví objevila mnohou inspiraci, Evuška mě obohacuje nejen svým katolictvím.

Můžete mi nakonec říct, jak hodnotíte současný stav ekumenismu?

Helena: Tak to je dost široká otázka. Jaký ekumenismus máš na mysli? Světová setkání nejvyšších

církevních představitelů nebo společný dům pro postiženou mládež v Merklíně? Já osobně si velmi vážím některých katolíků – zesnulého J. Zvěřiny, T. Halíka, D. Kroupy, J. Sokola, mých přítelkyň Marušky, Evy a Terezy, naší tetičky? Je jich hodně.

Eva: Jakmile máme jeden k druhému úctu a alespoň základní znalost učení jiné církve, máme k sobě hned bližší vztah. Při setkání s našimi katolickými přáteli stále narážím na neznalost evangelické církve, nezáměr a katolickou nadřazenost. Dost mě trápí, že ani týden modliteb za jednotu křesťanů neprobíhá ve všech církvích současně. Těší mě občasné zmínky o jiných církvích např. v Katolickém týdeníku. Myslím si, že bychom se neměli navenek projevovat tak diferencovaně, a spíše si uvědomit, že jde o zachování a šíření křesťanství v naší téměř nevěřící zemi.

Ptal se Bob Fliedr

(Poznámka redakce – pozorným čtenářům Hroznu možná neušlo, že takto zprostředkovaně jsme představili členku nového staršovstva Helenu Wernischovou. Jsme rádi, že ji její cesty zavedly také do našeho sboru.)